

Departementsdirektører. Det fandtes nemlig dels, at der for nogle af disse Embeder slet ingen Plads var i den bestaaende Ranganordning, fordi de ere fremkomne ved Omordninger, som ere senere end Ranganordningen, og dels, at nogle af dem ifølge de gamle Bestemmelser havde en Rang, der var saa uforholdsmæssig lav, at det virkelig gik ud over Sømmelighedens Grænse. Med Hensyn til disse har man troet, det var rigtigt strax at tage nogle Bestemmelser for ikke at udelukke de Bekomvende fra de Goder, som staa aabne for Andre, der ere i ganske tilsvarende Stilling, men som paa Grund af en Titeltillæggelse ere saa heldige at kunne føre sig disse Goder til Nytte, medens de Andre ikke kunne det. En Departementschef f. Ex., som er Justitsraad, kan aldrig blive mere; der kan ikke tillægges ham nogenjomhelst anden Titel, og paa Grund deraf er han fuldstændig udelukket fra at kunne benytte de Goder, som en højere Titel medfører, saa længe der ikke paa anden Maade gives ham Ret dertil. Dette tror jeg er fuldkommen tilstrækkeligt til at forklare det Skridt, som den Gang blev gjort; men jeg maa dog tilføie, at det er en fuldstændig Feiltagelse, naar man antager, at der derved er tillagt disse Embedsmænd nogen ny Titel, det er ingenlunde Tilfældet. Der er ikke taget anden Bestemmelse end den, at der er tillagt disse Embeder Plads i den anførte Klasse og i det anførte Numer i Rangfølgen, men Titel af Konferentsraad vil naturligvis ligesaa lidt tilkomme en Departementschef, som den vil tilkomme nogenjomhelst Anden. Naar jeg skal sige, hvorledes jeg i Almindelighed har betragtet Sagen, kan jeg i ganske saa Ord angive, at det, jeg har antet for at være det Naturlige, var ligesom at opstille en Rækkefølge, der bestemte, hvorledes Embeder og Bestillinger indbyrdes skulle følge efter hinanden, men der frembyder sig her den Vanskelighed, at vi, naar vi saaledes opstille en Rækkefølge for Embeder og Bestillinger, Intet opnaa; naar vi ikke ved at parallellisere dem med den

nu bestaaende Ranganordning sætte dem i Forbindelse med denne, opnaa vi ikke at tilføre Embedsmændene de Goder, som Stiftere m. m. føre med sig. Disse Goder ere saaledes knyttede til den nu bestaaende Ranganordning, at det vil være nødvendigt, at der tages Bestemmelser, som udjevne den Forskjel, der ellers vil udelukke Embedsmændene fra disse Goder, men hvorledes dette kan lade sig gjøre, og om det kan lade sig gjøre, skal jeg for Diebliffet ikke udtale mig om. Dette er imidlertid en Vanskelighed, som for mig ikke har saa liden Vægt, og det saa meget mere som den hele Foranstaltning for at træffe Regler i den Henseende væsentlig er begrundet i Ønsket om at tilføre de civile Embedsmænd den Begunstigelse, som de militære Embedsmænd have. Hvad angaar den gamle Ranganordning, skal jeg være fuldstændig entig med den ærede Forespørger i, at den ifølge en Bestemmelse fra 1808 har været undergivet en Kommissions Behandling, og denne Kommission har i sin Tid arbejdet; men jeg tilstaa, at jeg ikke veed, om den er kommen til nogetjomhelst Resultat. Det Resultat, der foreligger, er inddraget i den bestaaende Ranganordning, og naar de Herrer ville gennemgaa den, saaledes som den nu er, ville de ogsaa finde, at en Mængde ældre Bestemmelser ere gaaede ud af den. De ville, naar de gennemløbe de enkelte Rangklasser, se paa Springene dert, at man har søgt nogenlunde at fjerne de altfor store Uoverensstemmelser imellem det, der var en Følge af Traditionen fra den gamle Tid, og de nye Forhold. Det kunde vistnok være meget ønskeligt, om hele denne Ranganordning blev undergivet en Revision, men det er et Arbejde, som i mine Tanker egentlig ligger aldeles udenfor, hvad der er nødvendigt ifølge Loven af 26de Marts 1870 § 7, og jeg vil dertil føie, at det er et Arbejde, om hvilket jeg forud tør sige, at det vil vise sig at være i allerhøieste Grad utænkeligt. Jeg skal derfor ikke udtale nogetjomhelst om, hvorvidt man under Behandlingen af den anden